

врѣмето. Когато чюяхъ вардачатъ или нѣкого другиго да отваря вратата, простирахъ една бошчя върху масата, и туряхъ отъ горѣ мастилницата съсъ позволената книга.

---

И на тая Книга отетжпувахъ нѣколко часове, и често цѣлъ день и цѣла нощъ. На нея пишяхъ литературнитѣ си съчиненьета. Тогази съчинихъ *Естеръ д'Енгади*, *Иджиния д'Аста*, и пѣснитѣ съсъ заглавье: *Тангрета*, *Розилде*, *Елиджи* и *Валафридо*, *Аделло*, освѣнь много опити отъ трагедии и разни списания, мѣжду които една поема върху ломбардскиятъ съѣзъ и една друга върху Христофоръ Коломбъ.

Защото не ми бѣше съкоги лесно да сполучиѣ да ми дадѣтъ друга книга щомъ я свѣршиѣ, написвахъ първо върху масата сичкитѣ си съчинения, или върху чянтата, въ която ми носяхъ сухи смокини и други вошки; или пакъ, давахъ си обѣдътъ на едного отъ секундинитѣ, и го направяхъ да повѣрува, че не ми е гладно, и ужъ го молиѣ да стори добръ да ми подари, въ замѣна, нѣколко листа книга. Прибѣгнувахъ до това срѣдство въ случая само когато, като се испълнеше масата съсъ писмо, не се надѣвахъ още на себе си да я истържиѣ. Тогази страдаяхъ отъ гладъ; и макаръ вардачатъ да ми държеше паритѣ, не му ищяхъ нищо да ямъ цѣлъ день, било за да не му дамъ да разумѣе, че сжмъ си далъ другиму обѣдътъ, било за да не се осѣти секундино, че сжмъ го излѣгалъ, като го увѣрявахъ че нѣмахъ охота. Вечерта, за да се въздържиѣ, пияхъ твърдѣ гъсто кафе, и постоянствувахъ да го направи синбора Занзе (това бѣше дъщерята на вардачатъ), и когато ѣ бѣ-